

Control al consum.

Controls a la demanda de consum per regadius agrícoles

La dotació actual no és suficient per alguns regadius. Per exemple: El canal Segarra Garrigues necessita, necessita 370 Hm³ any, només té una reserva de 100. Però és que no hi ha aigua i, per tant hem de canviar la política de recs a seguir.

Han de reduir-se les dotacions actuals, optimitzant els sistemes de regadiu, introduint restriccions als usos de reg agrícola i amb una reducció de la freqüència i intensitat de reg agrícola.

Cal replantejar l'enfocament del tipus de regadiu. El canal Segarra Garrigues, no es pot fer servir per fer reg per inundació o extensió, no es pot fer horta a la zona regada pel canal perquè la climatologia no ho permet. El canal seria bo per fer reg de suport a les plantacions d'oliveres, ametllers, etc en moments de forta sequera perquè puguin salvar la collita, fent reg gota a gota.

Cal modernitzar el sistema de regadius. La lògica diu que la modernització del regadiu suposarà un estalvi d'aigua, però hi ha la paradoxa de Jevon que diu que conforme més estalvies més consumeixes. Si aquest estalvi el dediques, en comptes de recuperar aigua al riu, a incrementar les hectàrees de regadiu, poses el sistema amb més fallida.

Els números amb el canal d'Urgell i el Segarra Garrigues, tenint en compte els cabals que baixen pel Segre i les Nogueres i el canvi climàtic no donen, no hi ha cabal per mantenir els cabals ecològics al riu Ebre i per regar. El canal Segarra Garrigues no es pot fer i el d'Urgell s'ha de replantejar. Perquè la fruita s'emporta només el 20% dels regadius i altres es fan servir per fer alfals per alimentar el bestiar d'uns pocs propietaris, o biocombustibles. A més els pagesos del Segarra Garrigues volen tenir l'aigua gratis, quan es tracte d'un servei públic per un interès privat i, per tant, s'ha de pagar.

Controls a la demanda de consum urbà.

Amb polítiques d'estalvi i eficiència en l'explotació del recurs, per tal que el mateix volum d'aigua que actualment s'obté arribi a més gent i a menys preu.

Cal una bona regulació, un bon servei públic i una sensibilització de la ciutadania sobre la seva importància. Especialment amb l'evolució del canvi climàtic que caldrà afrontar.

L'àrea metropolitana de Barcelona gasta molta aigua, per exemple utilitza l'aigua per beure com a aigua sanitària, una despesa que hauríem de saber estalviar utilitzant aigües depurades.

Cal reformular i modificar gran part de la legislació d'aigües existent. La construcció d'una nova normativa d'aigües catalana ha de revisar profundament la subordinació de l'ús públic de l'aigua als interessos privats dels grans usuaris dels recurs.

Augmentar l'eficàcia en la distribució, disminuint les pèrdues

Caldria una auditoria periòdica i obligatòria al respecte.

S'ha d'aconseguir augmentar substancialment l'eficàcia en la distribució, evitant les pèrdues. Les empreses privades imputen les pèrdues al rebut. Ja tenen prou amb un rendiment del 80%. Collbató va remunicipalitzar i s'ha trobat una xarxa amb més d'un 50% de pèrdues. AGBAR té una mitjana de 22%. Aigües de Mataró amb un manteniment mantingut en el temps de només el 8%.

S'ha d'aconseguir augmentar substancialment l'eficàcia en la distribució, evitant les pèrdues. Les pèrdues no son tantes. Les ciutats millors en aquest sentit son les que tenen pèrdues del 10%.

Qui ha de gestionar l'aigua, i com.

Cal una decidida participació ciutadana.

Participació. S'ha de donar suport a la participació de les comunitats locals en la millora de la gestió de l'aigua i el sanejament.

Consells de Conca. S'ha d'impulsar la participació ciutadana mitjançant la reconstitució dels Consells de Conca com a òrgans col·legiats de participació pública, la reestructuració del Consell d'Administració de l'ACA per tal que reflecteixi la diversitat d'actors de l'aigua de la nova demarcació, la supressió del Consell per a l'Ús Sostenible de l'Aigua.

L'impuls de la participació ciutadana, així com de totes aquelles entitats, associacions i organitzacions interessades en el cicle de l'aigua, en la presa de decisions sobre la gestió, regulació, planificació, inspecció i control de l'aigua a Catalunya. En conseqüència caldrà:

i) Procedir a la reconstitució dels Consells de Conca com a òrgans col·legiats de participació pública en l'elaboració dels instruments de planificació hidrològica de la nova demarcació

hidrogràfica catalana.

ii) Procedir a la reestructuració del Consell d'Administració de l'ACA per tal que reflecteixi la diversitat d'actors de l'aigua de la nova demarcació, amb paritat respecte els representants del Govern de l'Estat català.

iii) Procedir a la supressió del Consell per a l'Ús Sostenible de l'Aigua, tot i traspassant les tasques d'assessorament al Govern de l'Estat català en polítiques de l'aigua al Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible o òrgan equivalent.

Cal una implicació més decidida de l'administració pública.

Remunicipalització. S'han d'adoptar mesures de gestió. Cal remunicipalitzar. Cal una legislació que faciliti recuperar la gestió pública de l'aigua. Calen canvis legislatius.

Cal que la Banca pública de Catalunya implementi una línia de crèdit per a les administracions local que sota la aprovació de un pla econòmic financer solvent puguin rebre crèdits per a la remunicipalització del serveis públics d'aigua potable.

Traspassar la titularitat, gestió i explotació dels sistemes de sanejament a les administracions actuants (ens locals o supralocals), a partir de la creació d'una tarifa específica que s'extrauria del cànon de l'aigua i que les administracions actuants recaptarien directament dels ciutadans, tal i com passa ara amb les tarifes d'abastament.

Rescat de la concessió del servei d'abastament en alta d'ATLI perquè torni a ser públic.

Redefinir el paper de l'ACA, com a màxima autoritat en l'Aigua

L'Ens regulador. El Parlament de Catalunya donarà competències tècniques, econòmiques i administratives a l'Agència Catalana de l'Aigua que actuarà com autoritat hídrica independent, així com determinarà els òrgans participatius on la administració local tindrà una participació paritària amb el Govern de la Generalitat.

S'ha d'assegurar la viabilitat econòmico-financera de l'Agència Catalana de l'Aigua perquè pugui seguir actuant com la màxima autoritat pública de la gestió integral del cicle de l'aigua.

El paper de l'ACA és important si fa be el seu paper. A Palafolls els pagesos tenien pous a la conca del Tordera i feien servir les aigües freàtiques per regar els seus camps. L'ACA va autoritzar fer uns pous a Blanes per abastir la densitat de població a l'estiu i, els pous dels pagesos dels voltants, que regaven amb aquella aigua, els va baixar el nivell d'aigua freàtica i les bombes dels pous es varen quedar sense arribar a l'aigua per bombar-la.

El model de l'ACA. Si l'ACA fos una agència independent, no hi hauria cap problema amb l'aigua perquè decidiria. Les companyies poden ser privades o públiques i no hi ha cap problema si el regulador, en aquest cas l'ACA, fos independent, perquè decidiria sobre la política de preus de manera lliure i justa.

Reformes tributàries per fer una tarifació més justa.

Cal reformar la llei tributària per acabar d'una vegada amb les diferències impositives existents actualment en el cànon de l'aigua, no només entre els usuaris, sinó també segons pertanyen a diferents àmbits.

Cal revisar el Cànon de l'ACA a fons.

Cal que incentivi més l'estalvi, cal que la indústria del porc pagui l'aigua que contamina, cal que les hidroelèctriques paguin el seu ús per turbinar. Calen impostos ecològics als que contaminen. Ara mateix subvencionem a Iberpotash, al responsable de salinitzar l'aigua del Llobregat que es veu a Barcelona.

Cal implementar una progressiva fiscalització i tarifació de l'aigua que permeti la gratuïtat de l'aigua vital, la tramificació de l'aigua del benestar i la repercussió del cost total de l'aigua sumptuària, així com la reestructuració de la comissió de preus amb presència activa dels usuaris i el paper supervisor i fiscalitzador de l'ACA.

EDITORS I CONTRIBUIDORS DELS TEMES 30506, 30507, 30508 I 30509

-Joan Guarch i Calvet.

-Jaume Miranda i Canals.

-Joaquim Sempere-Carreras.

CONTRIBUIDORS I FONTS.

-NP: Narcís Prat.

-GB: Gabriel Borrás.

-FR: Francesc Reguant

-MT: Manolo Tomás

-QP: Quim Perez.

-SC: Salvador Cid.

-XF: Xavier Fusté.

-CADS: Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible.

-RM: Revista Mètode. Universitat de València.

-ALI: Antoni Llimona.

-CWP: Catalan Water Partnership.

-IMIM: Institut Municipal d'Investigacions Mèdiques.